

Den gode Vänner

(Mr J. B. Grönings visbok)

1. Ensamt uti hela vida världen,
blott hos Gud och med min vandringssätt
vakas jag med sorgens skuld på färd
till den tyfsta, undergömda grav.
2. I fallets stund, di människans ande dömes
ad genom livet gå med sorgens arm.
Att alla änglar sorgen ensamt gömdes
av jordens kval i den förtrycktas barm.
3. Men se än under vandringen på jorden
Hjärtans klagan och vid ödets strid.
Han talar, ängelen, om sids forne Eden
och om dess blommor och dess helga frid.

- 4 Vid brustens klagan flyr som människans sinne,
 liksom dimman slutar från en morgnads del,
 då de vakne eller själens dunkla minnen
 och lyssnar undrande på ängelnas Aal.
5. Giv mig en kyss, den förste med den sista,
 giv åt mig den som åt din kulta vän.
 Och låt en tår från dina ögon brista,
 och låt din vän få torka av dig den.
6. Du far bort och lämnar mig på stranden,
 jag står en stund och suckar efter dig.
 Ännu en gång från slupen räck mig handen,
 ännu en gång från havet le åt mig.

7. Ja, ingen enda glädje står mig åter,
och ingen bönig vinkar mig till sig.
Och när jag går bort - ingen mår gråter,
och när jag kommer - ingen hälsar mig.

8. Ja, jag hade en sådan vän i världen,
Kom, min brodra, halda och följ mig nu!
Och med glädje följ mig åt på färden,
Sommars du så vid min hjärta nu.

9. Jag får din blick ej längre skåda,
än vid en bäge, som vid en klaver,
och lutad bakom en stol och bäge
en får, som på dess kinder faller ner.

10. Även jag har älskat och så brunnit,
och min själ har inga känslor mer.
Jag har mistat det, vet jag här funnit,
och min sång blädd om försoning ber.
11. Men en gång jag tappat vandringsstaven
och föres in på någon kyrkogård.
Så lägg dig ned, ja, med en suck på graven,
där till en frogen, älskad minnessård.